

ת"פ 56726/10/13 - מדינת ישראל נגד מ, ע, א, ע

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 56726-10-13 מדינת ישראל נ' ע (עציר) ואח'
בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1.מ ע (עציר)
2.א ע (עציר)

נוכחים:

המאשימה וב"כ עו"ד נגה מזור שגב בא כוח הנאשם 1 עו"ד הילה נאוי

בא כוח הנאשם 2 עו"ד אבי חימי

הנאשמים בליווי שב"ס

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום מתוקן המייחס להם ביצוע עבירות של תקיפה סתם בצוותא, בניגוד לס' 382 (א) ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ואיומים בניגוד לסעיף 192 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים הינם אב ובנו, ובהתאמה - סבה ודודה של המתלוננת, א.ע. נטען כי ביום 14.10.2013 בשעה 23:00 לערך שבו א וסבתה לביתן לאחר קניות לחג. נאשם 1, סבה של המתלוננת ניגש אליהן, שאל היכן היו, והחל לקלל "טפו עליך" ולצעוק על המתלוננת. המתלוננת רצתה לעזוב את הבית, ואז דחף אותה נאשם 1 לכיוון הבית וסגר את הדלת, תוך שהוא אומר לה "אל תצאי". המתלוננת החלה לצעוק, ונאשם 1 שם את ידו על פיה במטרה להשתיקה. בשלב זה הגיע

נאשם 2, דודה של המתלוננת, וצעק לעברה "אני לא מפחד ממשטרה ולא מאף אחד, תשבי פה כמו כלבה". המתלוננת ביקשה לקחת את ילדיה וללכת, ובתגובה נאשם 2 דחף אותה אל עבר הספה. משניסתה המתלוננת להגיע לטלפון הנייד בכדי להזעיק את המשטרה, תפס נאשם 2 ברגלה באמצעות רגליו על מנת למנוע ממנה לזוז, לפת ידיו סביב צווארה בחוזקה והחל לחנוק אותה, תוך שהוא אומר "תמותי תמותי, אני לא מפחד מאף אחד". בהמשך הלם באגרופיו בגופה ובראשה.

או אז התקרב נאשם 1 לעבר המתלוננת, שיחרר את אחיזתו של נאשם 2 מצווארה, אחז בכרית ושם אותה על פניה של המתלוננת תוך שהוא אומר לה - "תמותי תמותי" וכן - "אני זקן מה נשאר לי 4 שנים, אברהים לא ילך לכלא, אני אלך לכלא". בהמשך, הסיר את הכרית מפניה ואמר לה "תשני".

3. בתשובתם לאישום כפרו הנאשמים במיוחס להם, אף כי לא חלקו על קיומו של ארוע בינם לבין המתלוננת בנסיבות המתוארות. נאשם 1 טען כי אך ניסה להרגיע את המתלוננת אשר הייתה נסערת ואף דחפה אותו. נאשם 2 טען כי הגיע לביתו של נאשם 1 במהלך הויכוח וראה את המתלוננת מושכת בשערותיה וצועקת. יושבי הבית ניסו להרגיע אותה אך לא תקפוה.

4. עוד יצוין, ברקע הארועים, כי מוסכם על הצדדים כי נאשם 2 הורשע בעבר בהריגת אימה של המתלוננת, אחותו, וריצה מאסר ממושך בגין כך. הוא השתחרר ממאסרו, ובמועד הארוע התגוררו הנאשמים והמתלוננת באותו מבנה, כאשר המתלוננת התגוררה עם ילדיה בבית נאשם 1 וסבתה, ואילו הנאשם התגורר עם משפחתו 2 קומות מעליהם.

דין והכרעה

5. **ראש וראשון לראיות התביעה הינה המתלוננת.** להלן תיסקרנה גרסתה והתנהגותה - בפניי, בחקירת המשטרה, ובמהלך ארועים שהתרחשו טרם הארוע נשוא כתב האישום.

גרסתה הראשונה של המתלוננת במשטרה

6. **המתלוננת הוקלטה ללא ידיעתה בתחנת המשטרה בתאריך 22.10.13, כשהחוקרת מתשאלת אותה מבלי לרשום דבר, בנסיגה לשמוע מהמתלוננת מה התרחש.** באשר לנסיבות גביית גרסתה בדרך זו יורחב בהמשך. הדבר לא נעשה במסגרת חקירה מסודרת, ולפיכך הדברים שנאמרו מפי המתלוננת לעיתים נטולי הקשר, כשהמתלוננת עוברת בתאורה מארוע אחד לאחר. המתלוננת סיפרה כי היא מתגוררת בבית סבה, ותארה את הקשיים הנובעים מהתנהלות בעלה, אשר מאיים עליה מהמאסר, ואף היכה אותה בטרם נאסר.

באשר לארוע נשוא כתב האישום, אין חולק כאמור כי התקיים ויכוח בין המתלוננת לנאשמים סביב חזרת המתלוננת וסבתה אל הבית בשעה מאוחרת. המתלוננת לא סיפרה רקע זה בתשואל, ואך התייחסה למעשי

הנאשמים בפועל, באופן שאינו סדור. כך, תארה כי אמרה שתיפנה למשטרה, ואז הניח נאשם 2 את ידו על פיה (מדגימה) כדי שלא תוכל לצעוק. **הנאשם 2 אחז בצווארה (המתלוננת הדגימה תנועת חניקה סביב צווארה), ועל כך אמרה - "שניות זה, זה אני ראיתי את המוות שניות. זה, אני לא, לא שוכחת את זה" (ת/32, ע' 4, ש' 25).**

כן היכה אותה הנאשם באגרופים ודרך על רגלה על מנת שלא תזוז, ובכך גרם לה לסימן אדום בכף רגלה, סימן אותו הציגה לחוקרת. הנאשם אף צעק עליה שתחזור לבית בעלה, מאחר ולא רצתה לעשות כן.

היא הסבירה כי המקרה היה לאחר חצות, וכי הנאשמים רכנו עליה כדי שלא תוכל לצעוק.

כשנשאלה מה היו מעשיו של נאשם 1 באירוע, השיבה כי הוא לקח כרית ושם אותה על פניה תוך שהוא אומר **"תמותי תמותי", וכן - "...מה נשאר לי בעולם ארבע שנים שאני ימות, אני ילך לכלא לא דוד שלך" (ת/32, ע' 4, ש' 32).**

מספר פעמים, באופן ספונטני, ציינה המתלוננת כי בתה בת ה-8 צפתה במתרחש, ותוכל להעיד על כך.

המתלוננת ציינה כי הפלאפון שלה היה ברכב, אולם הדגימה גם כי רצתה לשים את הטלפון בתוך התיק ולצאת, אך נאשם 1 לא נתן לה לצאת ולקח ממנה את התיק (ת/32 ע' 6).

לדבריה הארוע התרחש בחדר בו היא ישנה עם ילדיה, ולאחריו סגרו את הדלת ועזבו אותה (ת/32 ע' 5 ש' 18). היא נשאלה אם נעלו אותה בחדר והשיבה בחיוב, אולם בהמשך הבהירה כי לא נתנו לה לצאת מהחדר, וכי הדלת לא הייתה נעולה אלא סגורה (ת/32 ע' 6).

המתלוננת ציינה כי ביום ראשון, לאחר הארוע, פנתה אל נוהא, מנהלת מחלקת הרווחה בעירייה, אולם נוהא אמרה לה לשוב ביום שני, והמתלוננת עזבה לבית חברתה.

כשנשאלה האם היא מפחדת, השיבה, "אני מפחדת מהם כולם, לא רק ממנו...", וגוללה בפני החוקרת את נסיבות הריגת אמה, אשר התלוננה במשטרה ובהמשך נרצחה.

המתלוננת התייחסה אל משפחתה כאל "מאפיה", כאשר בני המשפחה פועלים במתואם, וצינה - "...ועכשיו מה יגידו עלי, יהרגו אותי, אעשה תאונה, יקרה לי משהו, יגידו שהיא התאבדה או משהו, או יגידו כבוד המשפחה. ככה אצלנו" (ת/32, ע' 9, ש' 13-14). היא הוסיפה כי אינה רוצה לברוח, היא יודעת שתמות ומעצר הנאשמים אינו מהווה פתרון למצבה (ת/32 ע' 10).

בהקשר זה ציינה, כי חודשיים טרם הארוע איים עליה דודה א בטלפון, כשהתה במקלט לנשים מוכות, ואמר שישלמו לאנשים כדי להרוג אותה וכי הדבר ייראה כתאונה או כהתאבדות (ת/32, ע' 8-9). כן סיפרה כי כשנתיים

קודם לכן הוכחה על ידי בני המשפחה, ונאלצה לספר לרופאים כי שתתה אקונומיקה, וכן כי חרף אלימות בעלה כלפיה, לבקשת בני המשפחה לא התלוננה נגדו.

היא תארה כי בני משפחתה אינם נותנים לה מנוח, אינם מאפשרים לה להתגורר לבדה עם ילדיה אף שרצונה בכך, וציינה כי כל שהיא מבקשת הוא להחזיקם "אותם" שלא יתקרבו אליה (ת/32 ע' 7). היא הסבירה כי אינה מעוניינת לעבור למקלט על אף הסכנה הנשקפת לה, מאחר וילדיה כבר היו במקלט ואינם רוצים לשוב לשם.

7. **בהודעה שנגבתה מהעדה ביום 24.10.2013 (ת/33)**, יומיים לאחר התשואול, עומתה עם גרסתו של נאשם 1, לפיה משחזרה עם סבתה מאוחר, החלה המתלוננת לצעוק ואף דחפה את נאשם 1. המתלוננת הכחישה את הדברים. היא ציינה - **"הם כולם עשו יד אחד נגדי, חבל שהוא אומר ככה, שניהם עלי, גם הסבא שלי וגם הדוד א, הוא חנק אותי"** (כך במקור, ת/33, ע' 1, ש' 16-17).

היא הכחישה את גרסת נאשם 1, לפיה רצתה ללכת למטבח כדי ליטול סכין ולפגוע בעצמה, הכחישה כי משכה בשערותיה, ופירטה כי לאחר שהשיבה לנאשם 1 כי היו אצל חברה, צעק עליה הנאשם, וכשרצתה לצאת והודיעה שבכוונתה לעזוב ולהתגורר בשכירות, מנעו זאת הנאשמים ממנה. נאשם 1 דחף אותה פנימה ולא איפשר לה לצאת, ולנגד עיני ילדיה, חנקו אותה שני הנאשמים, כמתואר בתשואול ואמרו לה **"תמותי תמותי"**.

לאחר מכן הסיר נאשם 1 את הכרית, ואמר לה לישון. המתלוננת נשאלה אם כאשר יצאו השניים הם נעלו את הדלת, והשיבה בשלילה.

היא הכחישה את הטענה שנאשם 2 הגיש לה כוס מים, טענה כי **"הם אנשים מסוכנים"**, וציינה כי נוהא יודעת הכל אולם מפחדת מהם (ת/33 ש' 56-61). בהמשך עמדה על כך שבני המשפחה מתאמים גרסאות, וטענה כי אחיה מחמוד חייב לשקר שכן הוא עובד עם אחיו של נאשם 2 ולכן תלוי בהם, ואומר את שהם מבקשים ממנו. כן ציינה כי למחרת הארוע נתן לה נאשם 1 כסף, שכן **"הוא לא רצה שאני אלך למשטרה"** (ע' 3, ש' 63-64).

באשר לשיהוי בהגשת התלונה הסבירה כי הנאשמים לא נתנו לה לצאת מהבית. היא יצאה רק כאשר באחד הימים נאשם 1 לא היה בבית, והיא אמרה לסבתה כי עליה לצאת לרווחה ולבנק. אז פנתה לרווחה ואמרה לנ כי נאשם 2 חנק אותה. לדבריה נוהא אמרה לה לחזור אליה ביום שני, והיא ברחה לחברה.

כשנשאלה האם בעבר היו מקרי אלימות נוספים מצד הנאשמים, השיבה **"עזבי את זה, אני לא מתלוננת על אף אחד, סבא שלי זקן אין לי שום דבר נגדו, א אשם בהכל"** (ע' 3, ש' 84).

גרסת המתלוננת בבית המשפט

8. המתלוננת לא התייצבה לדין אליו זומנה, בתאריך 7.4.14, והוצא נגדה צו הבאה. כאשר התייצבה לדין שלאחריו, בהסכמת הצדדים נשמעה עדותה (כמו גם עדויות העובדים הסוציאליים) בדלתיים סגורות.

המתלוננת העידה כי הינה אם ל-3 ילדים בני 4.5-8 וכי התגרשה מבעלה 3 שבועות לפני מתן עדותה. הילדים, לדבריה, שהו בעת מתן העדות בפנימיה בהתאם להחלטת הרווחה (ע' 46). היא העידה כי היא אוהבת את סבה, נאשם 1, וכי הוא עזר לה רבות. גם לגבי נאשם 2 העידה כי היא אוהבת אותו וכי הוא עזר לה בטיפול בילדיה, במתן כסף, ועוד.

במהלך חקירתה הראשית רוענן זיכרונה מספר פעמים, אולם היא שבה וטענה כי אינה זוכרת את הדברים אשר נרשמו מפיה בשתי הודעותיה במשטרה, שתקה כשנשאלה כיצד נפטרה אימה, והוכרזה כעדה עוינת (ע' 52). לפיכך מבקשת המאשימה להעדיף את הודעותיה של המתלוננת במשטרה.

לאחר שהוכרזה כעדה עוינת, שבה המתלוננת והשיבה על מרבית השאלות כי אינה זוכרת, או בחרה לשתוק. כאשר הוקראו לה קטעים מהודעותיה, השיבה "לא, לא היה", הכחישה פרטים מהותיים מהודעותיה (ע' 53-54), וטענה כי לא קרה דבר (ע' 51). כך, כשנשאלה האם נאשם 2 חנק אותה ואיים עליה, השיבה בשלילה (ע' 55) וכשהתבקשה לאשר כי נאשם 2 לא היכה אותה ולא עשה לה דבר, אישרה זאת (ע' 59, ש' 31-32). משהוצגה לה גרסתו של נאשם 1, לפיה איימה בסכין ומשכת לעצמה בשערות וכן דחפה אותו אל הקיר (ע' 55), השיבה כי אינה זוכרת וכי היא אוהבת אותו ומכבדת אותו.

גם כאשר נטען בפניה בחקירה נגדית כי היא הוקלטה במשטרה מוסרת פרטים מפלילים על הנאשמים, חזרה והשיבה כי אינה זוכרת (ע' 60). כששאל ב"כ הנאשם 1 את המתלוננת אם אינה זוכרת את דבריה במשטרה שכן הדברים לא התרחשו, או מחמת שכחה, השיבה - "רק צעקות, אבל לא נראה לי שהרביצו לי, רק בגלל מה שאמרתי שחזרנו מאוחר והוא דאג שאולי קרה לנו תאונה או משהו כזה" (ע' 60, ש' 13-14).

היא טענה כי בבית התקיים ויכוח, וכי נוהא, מנהלת מחלקת הרווחה היא שסכסכה בינה לבין משפחתה - "אני הלכתי למשרד הרווחה, ונ מנהלת המשרד, היא אמרה לי תגידי ככה וככה, תגידי עשו לאמא שלך ככה וככה, ותגישי תלונה, אני אמרתי שאני לא רוצה לעשות את זה, מי גידל אותי סבא שלי, אני לא רציתי לצאת מהבית. היא עשתה את כל הבלאגן הזה" (ע' 54, ש' 10-12). בחקירה נגדית אישרה כי התלוננה שכן הוסבר לה ברווחה שאם תתלונן במשטרה תוכל לקבל דירה לילדיה ולה (ע' 62, ש' 7 וע' 58 ש' 18).

בחקירה חוזרת, כשנשאלה אם שיקרה במשטרה, השיבה כי אינה זוכרת מה מסרה (ע' 68).

כאשר הוצגה לה גרסתו של אחיה, מ, לפיה לא נעשו מעשי אלימות, השיבה - "(משתהה) אח שלי צודק, אני מאמינה לו" (ע' 58, ש' 15). וכשנטען כי לגרסת סבתה לא היתה אלימות אלא צעקות בלבד, השיבה - "רק

צעקות" (ע' 60, ש' 32, וכן ע' 65 ש' 23-26).

כשנשאלה המתלוננת האם נאשם 1 עזר לה בפתרון בעיותיה הכלכליים, הקפידה לציין כי הוא טיפל בה ובילדיה, ואף ניסה למצוא לה עבודה ואישרה כי נאשם 2 תמך בה והתלווה אליה כאשר פנתה לסיוע המשפטי בעניינו של בעלה וגירושיה ממנו. בהקשר זה אישרה כי כתב עבורה מכתב עבור הסיוע המשפטי (נ' 5, ע' 66). כן אישרה כי עבדה במספר מקומות, ושללה את הטענה שהנאשמים מנעו ממנה לצאת לעבוד (ע' 64).

כשנתבקשה להבהיר למה התכוונה כשסיפרה במשטרה על ארועי אלימות מלפני שנתיים, השיבה כי בני משפחתו של בעלה הם אלו שהכו אותה.

המתלוננת טענה כי איננה מפחדת, אולם שתקה כאשר נשאלה מדוע הגיעה לתחנת המשטרה 3 פעמים, וסרבה תחילה להתלונן (ע' 55).

כאשר נשאלה האם היא נוטרת טינה לנאשם אשר הרג את אמה, השיבה כי היא אוהבת אותו וכי אין בליבה כלפיו (ע' 58). כאשר הציג בפניה ב"כ הנאשם את גרסתה של נוהא, לפיה אמרה כי תנקום בנאשם, הכחישה המתלוננת, והשיבה - **"אף פעם לא דיברתי על זה. שתגיד לי את זה בפנים"** (ע' 59, ש' 11). **כן הוסיפה כי אינה מעוניינת שהנאשמים ישהו במאסר** (ע' 68).

באשר לגרושיה, העידה כי הנאשמים רצו שתחזור לבית בעלה, אולם קיבלו את החלטתה (ע' 63).

9. לאחר עדותו של עד הזמה, מפקד תחנת ר. העין בזמן הארוע, ומציאת הקלטת שיחה שערך העד עם המתלוננת כאשר שהתה במקלט לנשים מוכות 4 חודשים לפני מועד הארוע הנדון, ביקשה ההגנה לשוב ולחקור את המתלוננת. לפיכך שבה והעידה המתלוננת בתאריך 8.9.14.

בעדותה הבהירה כי שהתה בחודש יוני 2013 במקלט בגין **"אותו סיפור"**, אשר **"קרה לי עוד פעם אותו סיפור"** (ע' 213). גם במהלך עדותה זו שיתפה העדה פעולה באופן חלקי ביותר עם שאלות המאשימה. כך, היא השיבה כי המשטרה סברה באותה תקופה שנשקף לה סיכון גבוה מהמשפחה, אולם כשנשאלה מפני מי מהמשפחה, השיבה כי אינה יודעת (ע' 214).

בחקירה נגדית אישרה כי סיפרה למפקד התחנה על התנהגותו האלימה של בעלה כלפיה (ע' 214), אולם סרבה להשיב אם פנתה למקלט בשל התנהגות משפחת בעלה כלפיה.

היא אישרה כי עבדה תקופה מסויימת וכי נאשם 2 נהג לאפשר לה לנהוג ברכב של אשתו (ע' 216). כשנשאלה אם נאשם 2 הלך עימה לסיוע המשפטי ולעו"ד, השיבה בחיוב, ומבלי שנשאלה הוסיפה כי הוא נתן לה גם כסף לחג (ע' 216).

כן העידה בכנות כי נפגעה מכך שלאחר מות אימה, בהתאם לדין השרעי, ניתן רוב הכסף לאחיה בהיותם גברים (ע' 217), וכי נאשם 1 הוא שדאג לכך שבסופו של דבר קיבלה יותר ממה שהגיע לה בהתאם לדין השרעי (ע' 219).

בהמשך הפסיקה לשתף פעולה, וחוסר שיתוף הפעולה גרם לעורכי הדין להפסיק את חקירתם בטרם הושלמה.

נסיבות חקירת המתלוננת במשטרה

מספר שוטרים העידו אודות הנסיונות לגבות הודעה מהמתלוננת, כפי שיפורט להלן.

10. **רש"ט נתנאל טובי**, יומנאי, העיד כי התקשר אל המתלוננת ביום 22.10.2013 (ת/1), וזו השיבה לשאלותיו, כי היא מאוימת מצד סבה והדודים שלה, כי ביום חמישי דודה חנק אותה וכי ברחה מהבית ומתגוררת כעת בבית חברתה, בשעה שילדיה נמצאים בבית הסב (ת/1).

11. **רס"ר מיטל פלדמן**, אשר ערכה את התשאול המפורט לעיל, העידה כי **התבקשה לגבות הודעה מהמתלוננת אולם המתלוננת חששה וסרבה לעשות כן**. לפיכך תיעדה את תשאולה בהנחייתו של הרמח"מ (ת/22). העדה העידה כי המתלוננת הדגימה בפניה את מתן המכות, והציגה לה סימן אדום בזרת רגלה (ע' 21). מזכר שערכה העדה בענין זה הוגש אף הוא (ת/20).

באשר לשאלות שלא נשאלו במהלך התשאול, הסבירה העדה כי מאחר שהחקירה לא נכתבה, היא לא זכרה את מלוא הפרטים שמסרה העדה ולא העמיקה בכל פרט עליו ייתכן שהיתה חוקרת לו היתה בפניה עדות כתובה (ע' 23).

12. בשעות הבוקר של 23.10.13 התקשרה **החוקרת אודיה כהן וייס** אל המתלוננת, עדכנה אותה כי הנאשמים נעצרו, ושאלה אותה מדוע לא הגיעה לתחנה כפי שקבעה עם הרמ"ח. המתלוננת השיבה כי אין לה איך להגיע לתחנה, וסרבה להצעה לשהות במקלט (ת/6). העדה התקשרה אל נ מהרווחה וביקשה ממנה סיוע דחוף, בין היתר באמצעות הסבר למתלוננת אודות חומרת מצבה ובאפשרות שתעבור למקלט עד שתמצא לה דירה (ת/7).

בשעות הצהריים התקשרה העדה שוב אל המתלוננת ושאלה אם ניתן להביאה לתחנה, אולם המתלוננת השיבה כי אינה מעוניינת בכך, וכי תגיע למשטרה עם חברה בהקדם.

בשיחה נוספת טענה המתלוננת כי חברתה טרם הגיעה, והיא ממתינה לה (ת/3 ות/8).

ממזכר שערכה למחרת, ביום 24.10.2013, עולה כי שוב התקשרה אל המתלוננת וביקשה כי תגיע לתחנה (ת/5).

13. **מזכר של פקד סול גרינברג** מיום 22.10.2013 הוגש בהסכמה, וממנו עולה כי לאחר חקירתם של הנאשמים השוטר יצר קשר עם המתלוננת והבהיר לה כי היא חייבת להגיש תלונה. המתלוננת השיבה כי היא עייפה וכי היא מקבלת שיחות טלפון ממספר חסוי בהן מאיימים עליה. העד הציע לשלוח נידת שתאסוף אותה ולדאוג לה למעון לנשים מוכות, אולם המתלוננת שבה וסירבה (ת/10).

14. ממזכר שערך **רס"מ שביט חלה** מיום 23.10.2013, אשר הוגש בהסכמה, עולה כי המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה לאחר שזומנה, וכאשר העד החל ברישום פרטיה, המתלוננת הבהירה כי אינה מעוניינת להגיש תלונה, וציינה - "**... זה בסך הכול סבא שלי וזה דוד שלי, אני לא רוצה להתלונן עליהם**". לפיכך שוחררה מבלי להתלונן (ת/24).

15. גם **רס"מ מירי כהן**, אשרגבתה את הודעת המתלוננת ביום 24.10.2013 (ת/33) העידה כי המתלוננת היתה מפוחדת וחרף מספר שיחות סרבה למסור הודעה מסודרת (ע' 69), וכשהשתכנעה - "**...אמרה כי אין לה מה להפסיד**".

16. **שורת המזכרים שערכה השוטרת אודיה, מזכרו של פקד גרינברג, עדות החוקרות כהן ופלדמן ומזכרו של השוטר חלה, מעידים ברורות על חוסר הרצון של המתלוננת להתלונן ועל גימודה את הארוע. מהעדויות ניכר כי אין המדובר במי שחפצה להתלונן ולהפליל, ופועלת מיוזמתה לשם כך, אלא במי שמופעל עליה לחץ משטרתי על מנת לשמוע את שארע.**

ארועי חודש יוני 2013

17. כמצוין לעיל, הארוע נשוא כתב האישום הינו ארוע נקודתי אשר התרחש בחודש אוקטובר. עם זאת, לא ניתן לנתקו משרשרת הארועים שלפניו, ולפיכך הצדדים התייחסו בחקירותיהם גם לשהיית המתלוננת במקלט בחודש יוני, ואף אני לא אוכל להתעלם מכך.

18. **מהראיות שהוגשו ומעדויות העדים, מצאתי כי המתלוננת שהתה במקלט באותו מועד בשל איומים של בני משפחתה כלפיה, ולא של משפחת בעלה כטענת ההגנה.**

המתלוננת ציינה כי המאיים באותו מועד היה דוד בשם א. כך עולה מדו"ח פעולה שערך השוטר **עוניהאל היקרי**, והוגש בהסכמה, כשהרקע לאיומים ברצח מצוי בטענה שא ראה את המתלוננת מסתובבת עם חברה ברחובות פתח-תקווה.

כן התייחסה המתלוננת באופן כולל לדוידים שלה ולסב, אשר מנעו ממנה לצאת לעבודה. השוטר פנה אל הסב, נאשם 1, ואמר לו כי הוצא כנגד המתלוננת צו הבאה וכי עליה לשלם את חובותיה. בתגובה **השיב הסב כי המתלוננת חולת סרטן ולכן אינה יכולה לעבוד**. כאשר פנה השוטר אל המתלוננת, בנוכחות סבתה, הכחישה המתלוננת את דבר המחלה הנטען.

19. החוקרת מירי כהן פגשה במתלוננת יחד עם הקצינה רינת קליין ועם נ, עקב החלטת המתלוננת לעזוב את המקלט. המתלוננת סיפרה כי אחיה מ הבטיח שישמור עליה וכי המשפחה התחייבה בפני נואה כי לא יפגעו בה. **נ ציינה בפני המתלוננת כי אינה סומכת על המשפחה ואינה מאמינה להבטחותיהם, שכן בנסיבות דומות נרצחה אמה של המתלוננת.** נואה אף הבהירה כי בשל עזיבתה של המתלוננת את הבית סבורים בני משפחתה כי יצאה לעסוק בזנות, וכי לא יסלחו לה על כך וידרשו לפגוע בה אם תחזור לביתה. חרף ההפצרות, סרבה המתלוננת לפרט את מהות האיומים בגינם עברה למקלט, וציינה כי אם תתלונן הדבר יכעיס מאוד את דודיה אשר לא יסלחו לה לעולם (ת/38).

דברים דומים עולים גם מגליין הטיפול של הרווחה מיום 12.6.13, המתייחס להבטחת המשפחה שלא יתערבו בחיי המתלוננת, והמלצת הרווחה חרף זאת שלא לעזוב את המקלט.

20. מגליונות הטיפול של מחלקת הרווחה בחודש יוני (ת/29) עולה כי המתלוננת ציינה כי היא מאוימת על-ידי **נאשם 1 והדודים**, וכן כי היחס כלפיה "חונק". לאור הסכנה אליה נקלעה, היא הועברה למקלט יחד עם ילדיה. בהמשך בני משפחתה של המתלוננת הפצירו בפני נואה כי המתלוננת תחזור הביתה, הבטיחו כי יקבלו כל החלטה שלה, לרבות החלטה להתגרש מבעלה, וכי הם ידאגו לה ולא יתערבו בחייה (ור' דברי נ למשטרה כי המתלוננת סיפרה שהדוד א מאיים עליה, וכי לאחר שכנוע הועברה למקלט (ת/23)).

21. **כעד הזמה העיד סנ"צ רצון פרץ,** אשר שימש כמפקד תחנת ר' העין בעת הארוע נשוא כתב האישום. הוא העיד כי עניינה של המתלוננת הגיע אליו כמפקד תחנה בסמוך לחודש יוני '13. בשל העובדה כי מחד דווח על סכנה מצד **סבה ודודה** ומנגד המתלוננת לא התלוננה, נסע בעצמו אל המקלט כדי להתרשם אם המתלוננת מצויה בסכנה. העד תאר את המתלוננת **כמי שפוחדת מהצל של עצמה לדבריו, היא אמרה לו כי היא יודעת שבבוא היום תירצח כמו אמה, והוא יצא מהמפגש מודאג,** עד כי שוחח לאחר מכן עם הרשות להגנה על עדים על מנת לדאוג למתלוננת (ע' 182). כן נתן למתלוננת את מספר הטלפון שלו, והיא התקשרה אליו מדי פעם (ע' 185).

העד ציין כי השיחה עם המתלוננת הוקלטה, אולם לדבריו חיפש את ההקלטה ולא מצאה.

בנוסף העיד פרץ כי זימן את הנאשמים לשיחה עימו, בנוכחות העו"ס (ע' 178-179). העד עמד על כך כי בניגוד לעדות נאשם 2 לפניי, התקיימה עם המעורבים פגישה אחת בלבד, אותה הוא יזם (ע' 171). כן עמד על כך שדברי הנאשמים לא הניחו את דעתו, והוא ביקש להזהיר אותם. העד אף הכחיש את טענת נאשם 2 כי אמר לנאשם במפגש כי שילם את חובו לחברה וכי נ אמרה לו כי המתלוננת רוצה לנקום בנאשמים (ע' 173). הוא התרשם כי **העובדת הסוציאלית חוששת מפני הנאשמים ואינה עושה עבודתה נאמנה** (ע' 171), שכן היא שידרה תחילה צורך לדאוג למתלוננת לטיפול ולמקלט, ואולם במפגש יצרה את הרושם כי לא כצעתה (ע' 172).

סנ"צ רצון נקרא שוב לדוכן העדים לאחר שמצא את ההקלטה שערך במקלט (ע' 201, ות/42ב'). באשר

לנסיבות ההקלטה העיד כי הדברים המתייחסים לעריכת הסרט נועדו להסתיר את הכניסה אל המקלט, על מנת שלא להסגיר את מקום הימצאו, אך בסופו של דבר לא ערכו את ההקלטה (ע' 203). ואכן צפייה בהקלטה מלמדת כי זו התחילה עוד טרם הכניסה למקלט. חרף טענות ההגנה באשר לאותנטיות ההקלטה ועריכתה, לא נטענו טענות בענין במהלך הסיכומים, ולפיכך נראה כי תשובות העד בענין זה סיפקו את ההגנה.

מת/42, השיחה במקלט, עולה כי אכן המתלוננת סיפרה כי בני משפחתה מאפשרים לה לצאת מהבית למכולת בלבד, ואינם מאפשרים לה לעבוד (ת/42א' ע' 4), כי היתה זקוקה לרשותם להתגרש, וכי הם מאיימים עליה ומכים אותה (ע' 24). היא אישרה כי ניסתה להתאבד בעבר באמצעות שתיית כדורים (ע' 5), סיפרה כי בעלה היכה אותה והוא מרצה כעת מאסר (בשל עבירות אחרות), וכי היא חוששת שתהיה בסכנה כאשר ישתחרר (ע' 5). היא הסבירה את המורכבות המשפחתית שכן בעלה הינו קרוב משפחה מצד הסב, הסבירה כי נ חוששת לחייה שכן היא מודעת להיסטוריה האלימה של הנאשם 2 בהריגת אימה (ע' 7), וציינה שהיא מודעת לכך שגם אם תצא למקלט "**בסוף מגיעים.. ימצאו אותי**" (ע' 8), אף אם תחולף זהותה (ע' 9). כן ציינה כי אם תתלון מצבה יהיה קשה יותר (ע' 10).

עוד ציינה, כי סבה היכה אותה לפני שנתיים (ע' 23), ואולם היא לא התלוננה על כך. כשנשאלה אם היכה אותה שוב, השיבה בשלילה (ע' 25).

22. בחקירתו הנגדית עומת העד עם סתירות מסוימות בין הפרטים עליהם העיד בעדותו כעד הזמה לבין הדברים העולים מן ההקלטה (ע' 204-205). **לא מצאתי כי מדובר בסתירות מהותיות. העד העיד לראשונה מזכרוננו, מבלי להאזין לקלטת, אשר לא נמצאה באותו שלב. מדובר במפקד תחנה אשר מטפל בארועים רבים ומורכבים, השיחה התקיימה למעלה משנה לפני מועד עדותו, וסביר כי פרטים זניחים ולא מהותיים, כגון מי הזכיר לראשונה נושא מסויים בשיחה, נשמטו מזכרוננו. אין בכך כדי לפגוע באמינותו ובמהימנותו.**

הוא עמד על כך שלא הכיר את משפחת עדס קודם לכן, ומשום כך לא היה לו מניע לסבור כי נאשם 2 הוא הדוד המסכן את המתלוננת, אלמלא אמרה לו זאת המתלוננת (ע' 207).

מחלקת הרווחה

23. **י"אמר כבר עתה, כי התרשמתי שמחלקת הרווחה מלווה לאורך שנים את המתלוננת ועושה עבודה מסורה. עם זאת, מנהלת המחלקה מפחדת מפני הנאשמים, ולפיכך העידה באופן מוטה בפניי, אשר אינו עולה בקנה אחד עם מסמכי מחלקת הרווחה ועם הראיות הנוספות.**

24. ממזכר שערכה השוטרת פלדמן ביום 22.10.2013 עולה כי ביקשה מנוהא, מנהלת מחלקת הרווחה, להגיע לתחנה. **נ מסרה לה כי היא מפחדת מהמשפחה של המתלוננת ואינה מוכנה להגיע לתחנה, אך תדאג למקלט עבורה. גם המתלוננת ציינה בפני העדה כי נוהא אמרה לה שאינה**

מוכנה לטפל בתיק מאחר והיא מפחדת ממשפחתה (ת/19). בשיחה נוספת **מסרה נואה כי המתלוננת מאוימת** מצד משפחתה ולכן היא ממליצה לה לעבור למקלט (ת/21).

25. **רס"מ אודיה כהן וייס** העידה כי התקשרה בתאריך 23.10.2013 אל נואה, וזו **"סרבה בתוקף" להגיע לתחנת המשטרה למסור עדות מאחר והיא שכנה של משפחת ע, וביקשה שלא להיות חלק מההליך**. העדה ציינה במזכר כי **נ נשמעה מבוהלת ולחוצה (ת/2)**.

לשאלת החוקרת האם המתלוננת ציינה שהיא תתנקם בנאשמים, כפי שנטען בדיון בבית המשפט, השיבה נואה בחיוב, אולם ציינה כי לא תעדה את הדברים, ואף מסרה כי סיפרה אודות כך למשפחתה של המתלוננת, במטרה להרגיע את הרוחות.

26. **גב' פאתן עבד אל חי** החלה לעבוד במחלקת הרווחה בג'לגוליה ולרכז את תחום האלימות במשפחה ב-20.10.13. יומיים לאחר מכן נאמר לה כי המתלוננת התלוננה במשטרה וכי יש למצוא עבורה מקום במקלט. לפיכך, את הטיפול בתיק ביצעה ללא הכרות עם המעורבים.

היא הסבירה כי **כל פעולה, שיחה וארוע מתועדים בגליונות הטיפול** (ע' 25), וכך גם באשר למתלוננת שלפניי. העדה הבהירה כי ערכה דו"חות ומסמכים בהסתמך על הממצאים שהיו בתיק המתלוננת, ובחלק מהמקרים הכתיבה לה מנהלת המחלקה נואה את הדברים (ע' 27).

27. מאסופת גליונות הטיפול (ת/25), עולה כי ביום 22.10.2013, התקשרה המתלוננת לנ וציינה כי **הותקפה על-ידי הנאשמים אשר ניסו לחנוק אותה**, ובשל כך עזבה את הבית והשאירה מאחור את ילדיה. **נ המליצה למתלוננת לפנות אל המשטרה**.

ביום 23.10.2013 **העדה יצרה קשר עם המתלוננת לבקשת המשטרה, וציינה כי חרף הסכנה הנשקפת לחייה נוכח מעצרים של הנאשמים, המתלוננת לא היתה מעוניינת לעבור למקלט, וביקשה לשכור דירה עם ילדיה ב....**

גם בשיחה שתועדה בתאריך 27.10.13 ציינה המתלוננת כי היא רוצה לחזור ל. **העו"ס ניסתה להסביר לה את מידת המסוכנות בה היא נמצאת, אך היא סרבה להבין זאת**.

במסמך מיום 28.10.2013 תארה העדה את המתלוננת כ- **"לא מחוברת למציאות"** (ת/5 ע' 4), בציינה כי המתלוננת סיפרה במקלט כי הכריחו אותה ללכת למקלט וכי לא נשקפת סכנה לחייה. היא העידה בהקשר לכך כי המתלוננת נעה בין אמירות כי היא בסכנה לאמירות כי אינה בסכנה.

מתיעוד נוסף בגליונות הטיפול עולה כי אנשי הרווחה ניסו שוב ושוב לשכנע את המתלוננת שלא לעזוב את

המקלט, שכן נשקפת לה סכנה.

28. העדה ערכה דו"ח בתאריך 23.11.13 עבור "ועדת העל", ועדה בה מתכנסים כל הגורמים המטפלים כדי להחליט על המשך טיפול (ת/26). בדו"ח גוללה העדה את השתלשלות האירועים (ע' 26). צוין כי נוכח מצבה הכלכלי נאלצה המתלוננת לצאת לעבוד, דבר אשר "מאוד הפריע למשפחתה המורחבת (משפחת הסבים מצד האם) וביקשו שהיא תפסיק את עבודתה, אולפט התעקשה להמשיך את עבודתה מחוץ לכפר ולדבריה המשפחה המורחבת איימו עליה, עקב איומים אלו פנתה א למשטרה בכדי להתלונן והועברה למקלט חירום ב..". עוד צוין, כי בהמשך עזבה המתלוננת את המקלט, נעה ונדה בין מקומות שונים, ולבסוף חזרה לחיק משפחתה המורחבת - "למרות שההצעה של המחלקה והמשטרה היתה מקלט בעבורה ועבור ילדיה".

29. באשר לאירועים נשוא כתב האישום צוין כי המתלוננת סרבה לצאת מג'לג'וליה, ורק בשיחה משותפת עם הרווחה והמשטרה - "א הצליחה להבין שהיא בסכנה וכי אסור לה לשהות ב...".

באשר להשתלבות המתלוננת במקלט, ציינה העו"ס כי המתלוננת "לא מחוברת למציאות" שכן היא טוענת כי אינה בסכנה ורוצה לחזור להתגורר ב.

30. מהאמור עולה כי "אי חיבורה" של המתלוננת למציאות, אליבא דרווחה, אינו נובע מבדיות או שקרים, אלא מכך שגם לשיטת הרווחה, היא אינה מבינה את הסכנה בה היא מצויה, וחפצה לחזור לביתה חרף נסיונות הרווחה והמשטרה להסביר לה כי היא מצויה בסכנה.

ממסמך הרווחה ל"ועדת העל", נהיר כי הרווחה היתה מודעת לכך שהמתלוננת אמנם ניסתה לעבוד במספר מקומות, אולם אויימה על ידי בני משפחתה מצד אמה, וכי הגם שהמתלוננת ביקשה לשוב ולהתגורר עם משפחתה, לא רק המשטרה, כטענת נוהא בפניי, אלא גם מחלקת הרווחה, סברה כי מוטב לה להתגורר במקלט.

כשנתבקשה העדה בחקירה נגדית לאשר כי המתלוננת לא ציינה בפניה, לאורך הטיפול, כי הנאשמים נקטו באלימות כלפיה, אישרה, והשיבה - "שפגשתי איתה וגם שוחחתי עמה בטלפון לא דיברנו על האירוע ומה היה בתוך האירוע" (ע' 30, ש' 25).

31. יצוין כבר עתה כי התרשמתי שהעדה האמינה למתלוננת. האמור נובע הן מהמסמכים המפורטים לעיל והן מתאוריה בפניי, ודבריה בתארה את השיחה שהתקיימה עם המתלוננת ב-27.10.13, בה אמרה המתלוננת כי אינה רוצה ללכת למקלט - כי המתלוננת חשבה בעשותה כן על ילדיה ולא על עצמה (ע' 31).

32. **איסמעיל פראג',** עו"ס במחלקה לשירותים חברתיים בג'לג'וליה, העיד כי מזה שנה אינו מטפל בתיק של המתלוננת, אך בשל נסיבות שונות הוא שכתב דו"ח סוציאלי ביום 24.10.2013 עבור המקלט לנשים מוכות, דו"ח אותו הכתיבה לו מנהלת המחלקה, נוהא דאוד (ע' 33 ש' 9). במסמך גולל העד את השתלשלות האירועים בעניינה של המתלוננת, כפי שפורטו לעיל, ובהם את קשיי חייה, גם מצד משפחת בעלה. המסמך מסתיים בבקשה לקלוט את המתלוננת במקלט "**באופן מהיר ומיידי מאחר והנ"ל נתונה בסכנה מיידית**" (ת/27).

העד אישר כי במקביל לטיפול במתלוננת טיפל גם בנאשם 2 כאשר זה השתחרר ממאסר בגין הריגת אחותו. העד ציין כי התרשם שהנאשם משתף פעולה ומשתלב במעגל התעסוקתי (נ/1). כן ציין כי 2 הנאשמים דאגו למתלוננת (ע' 35), הם ניסו לסייע לה כשנותרה עם חובות בעלה, והוא אף ביקש מהם לסייע למתלוננת בסכום של 1000 ₪ בכל חודש.

לשאלת ב"כ נאשם 2 השיב העד כי המתלוננת מעולם לא ציינה כי יש בליבה טינה על מעשיו של נאשם 2 אשר הרג את אמה, והשניים כלל לא דיברו על כך (ע' 35). כן עמד על כך שבמשך השנה במהלכה טיפל במתלוננת, לא שמע ממנה תלונות באשר ל-2 הנאשמים (ע' 36).

בדבריו אלו סתר העו"ס באופן חזיתי את טענת נאשם 2, לפיה שמע מהעד כי המתלוננת מבקשת לנקום בו.

33. **הנב' נוהא דאוד,** מנהלת מחלקת הרווחה, העידה כי היא מכירה את המתלוננת מאז שנת 2006, וכי מחלקת הרווחה נמצאת בסמוך לבית משפחה ע (ע' 37).

במהלך עדותה התייחסה העדה בדבריה על המתלוננת באופן שלילי וכעוס. כך, היא ציינה - "**....זו לא הפעם הראשונה שאנו מכירים את א וגם לא הפעם הראשונה והאחרונה שאנחנו מסדרים לה מקלט**" (ע' 38, ש' 5-6). לצד זאת ציינה לטובה את הנאשמים, והעידה כי הם ניסו לסייע למתלוננת בהתמודדותה עם אלימות בעלה כלפיה, בעזרה כלכלית ובמציאת עבודה (ע' 42, 44).

באשר לארוע נשוא כתב האישום העידה כי המתלוננת הגיעה למשרדי הרווחה ביום 20.10.2013 לאחר שהמשרד היה סגור לרגל החג למשך 10 ימים (ע' 38), וביקשה לשוחח עמה, אך העדה הפנתה אותה לעו"ס אחרים מאחר והייתה עסוקה. בהמשך, לדבריה, הגיעה המתלוננת שוב וסיפרה לה כי **לפני החג הנאשמים הרביצו לה וחנקו אותה** (ע' 39). בחקירה נגדית אישרה העדה כי באותו מועד לא ציינה המתלוננת כי התרחש ארוע אליים. אלא שכאמור העדה הבהירה כי לא היה לה זמן לשוחח עם המתלוננת באותו מועד.

אף שהעידה כאמור כי משרדי הרווחה היו סגורים, כשנשאלה מדוע לשיטתה המתלוננת הגיעה לרווחה לאחר החג, השיבה כי המתלוננת ציינה בפניה כי במהלך החג המשפחה מנעה ממנה לצאת מהבית, אך ציינה גם כי המתלוננת "יודעת" להתקשר למשטרה ולרווחה (ע' 39).

לדבריה המשטרה עדכנה אותה כי המתלוננת אינה מעוניינת להגיש תלונה ומסרבת ללכת למקלט, וביקשה ממנה לשכנע את המתלוננת לעשות כן ולהסביר לה את חומרת מצבה. **העדה ציינה כי לשיטתה המשטרה ביקשה ממנה לפעול באופן שכאשת מקצוע היא אינה רוצה לפעול, ולכן השיבה למשטרה כי הרווחה לא תתערב וכי הם אינם מעוניינים למסור עדות** (ע' 40, ע' 38).

עוד העידה, כי **העדיפה שלא להעיד בבית המשפט משום שעבודתה מבוססת על אמון, ומשום שאף היא תושבת**. עם זאת, טענה כי היא מוסרת את עדותה ללא פחד ומורא.

יצוין כי **מזכ"ד שערכה החוקרת מירי כהן** עולה כי כאשר ביקשה מנוהא למסור עדות, צעקה נוהא כי אינה מוכנה להכנס לענין, וכי אף שהמתלוננת סיפרה לה על אירוע האלימות עם סבה ודודה, היא מסרבת למסור עדות **מאחר והיא חוששת לחייה** (ת/36).

34. העדה תיעדה את השתלשלות העניינים ב-25.10.13, וציינה כי המתלוננת לא ענתה לשיחות טלפון מצד המשטרה והרווחה (ת/29).

גם ת/31, מכתב אותו כתבה העדה למשרד הרווחה ביום 23.10.13, מבהיר כי **לשיטת המשטרה והרווחה גם יחד נמצאה המתלוננת בסכנת חיים ממשית**.

בחקירה נגדית טענה העדה כי המתלוננת שיקרה לרווחה בהזדמנויות רבות (ע' 41), ואישרה את הטענה כי היא מניפולטיבית ובעלת דמיון מפותח (ע' 46, ש' 16). כשהתבקשה להדגים, תארה כי בפעם הראשונה שהגיעה המתלוננת למקלט היא גידפה את העובדים והתנהגה בצורה לא הולמת, חשפה את מקום המקלט ואף שיקרה כי אחיה יבוא לקחת אותה (ע' 41). **חרף ההצהרות הגורפות, לא פירטה שקר של ממש שנשמע מפי העדה, והדבר אף אינו מתועד בגליונות הטיפול, מלבד אותה עזיבה של המקלט באמירה כי אחיה ייקח אותה משם**.

כשנשאלה האם המתלוננת ציינה בפניה כי תתנקם בנאשמים, השיבה - **"כן, מאשרת לא פעם ולא פעמיים וגם לא שלוש, וניסיתי לטפל בזה מול הדוד, הסבא ומ"** (ע' 43, ש' 30). עוד תארה, כי המתלוננת לא סלחה לנאשם על רצח אימה, ולא יכולה היתה לשאת את היותו חופשי (ע' 44, ש' 6-8). גם לטענה זו אין כל תיעוד בגליונות הטיפול.

35. **התרשמתי כי העדה העצימה את קשיי המתלוננת ואת אופיה הרע**, בדבריה אודות שקרים של המתלוננת, אודות רצונה לנקום בנאשמים, ופגמים נוספים - **אשר לא בא בזכרם בגליונות הטיפול**, אף כי לטענתה ולטענת העו"ס עבד אל חי, פרטי הטיפול נרשמים באופן שוטף ומוקפד בגליונות אלו.

העדה הדגישה במופגן כי נודע לה על הארוע רק לאחר התלונה במשטרה, בנסיונה להדוף את השמועות כי הרווחה אחראית למעצרים של הנאשמים - **"...היא עושה הכל ומאשימה אותנו"** (ע' 47, ש' 4-5).

היא הביעה תסכול וכעס על התנהגות המתלוננת, אשר שוב ושוב עזבה מקלטים ולא שיתפה פעולה עם הרווחה

והמשטרה. גם מתסכול זה עולה כי העדה סבורה היתה כי המתלוננת מצויה בסיכון, ומסכנת את עצמה במעשיה.

חששה להיות מעורבת בעניינם של הנאשמים אינו רק פרי התרשמותי מעדותה בפניי - וכך כאמור אכן התרשמתי, אלא מובע באופן ברור במכתב שכתבה למנהלת המחוז במשרד הרווחה מיום 27.10.2013 (ת/30). במכתב מובהר כי קיימים איומים על חייה של המתלוננת עקב עזיבתה את הבית ויציאתה למקלט לנשים מוכות, והעדה - מנהלת מחלקת הרווחה כאמור - כתבה במכתב את הדברים הבאים: "אין ספק שמדובר במשפחה אלימה ומסוכנת, ומעורבות הלשכה עלולה להיתקל באלימות קשה של המשפחה המורחבת". לפיכך ביקשה: "שתהיה מעורבות מנמלית ככל האפשר של הלשכה ולחלופין לשקול העברת התיק ללשכה אחרת רחוקה מהישוב .. ככל האפשר".

הדברים מדברים בעד עצמם, ועולים בקנה אחד עם התרשמותי מהאופן בו העידה בפניי, ועם דברים שנכתבו על ידי השוטרים במסגרתם הביעה העדה חשש מפני המשפחה, ואת סרובה לשתף פעולה עם החקירה.

נוכח דברים אלו איני נותנת אמון בעדותה.

גרסאות הנאשמים

גרסת נאשם 1

36. **בהודעתו הכחיש נאשם 1** את החשדות שהוטחו בו, וציין כי הורי המתלוננת נפטרו, וכ-14 שנים הוא מגדל אותה עם אשתו. באשר ליום האירוע טען כי המתלוננת יצאה לקניות עם סבתה, אשתו, בשעות הצהריים **והן שבו חזרה לביתם בשעה 23:00**. לדבריו, היה מודאג מאוד, וכשחזרו **צעק על אשתו** ושאל אותה היכן היו. הוא **שאל גם את המתלוננת מדוע לא הודיעו לו שהן מאחרות**, ובתגובה המתלוננת תפסה את שערותיה וצעקה כי מותר לה וכי היא חפצה לעזוב את הבית. **לטענתו המתלוננת דחפה אותו אל הקיר, וכתוצאה מכך כאבה רגלו**. אז הלכה לכיוון המטבח תוך שהיא צועקת כי תהרוג את עצמה וכי תזמין משטרה. הנאשם חשש שהמתלוננת תפגע בעצמה, ולכן אמר לה שלא תוכל ללכת, **ושיזמין משטרה**. בעקבות הצעקות, **נאשם 2** המתגורר מעל דירתו, ירד, **תפס את המתלוננת, ולא נתן לה לצאת מהחדר**. **נאשם 2 שאל את המתלוננת מה הבעיה, והביא פעמיים מים על מנת שתירגע** (ת/16 ש' 16-18).

הוא אישר כי למחרת החג המתלוננת אמרה כי היא הולכת לרווחה ולבית הספר, ומאז לא שבה אל הבית, אף שהשאירה בו את ילדיה.

37. **בעדותו** העיד הנאשם כי הוא אוהב את המתלוננת כמו בת, ואישר כי עד הארוע נשוא כתב האישום היו

היחסים ביניהם טובים מאד (ע' 91 ש' 4-7) וכי המתלוננת מוקירה לו תודה (ע' 94 ש' 5-7), ואוהבת אותו ואת המשפחה (ע' 86 וע' 90). כן טען כי היחסים בין נאשם 2 לבין המתלוננת היו כיחסי אחים (ע' 87). הנאשם הכחיש כי הוא ונאשם 2 פעלו כנגד המתלוננת באלימות, וטען כי היא משקרת עקב הבעיות עם בעלה, חובותיה, ורצונה לנקום בנאשם 2 (ע' 83, ש' 28-29). יחד עם זאת, כשנשאל מדוע תעליל עליו, השיב כי יש לה עצבים וכי היא אומרת את מה שעולה בראשה (ע' 94). בחקירה חוזרת הוסיף כי התלוננה נגדו שכן סברה שהסכים להריגת אימה (ע' 158).

לדבריו המתלוננת התגוררה בביתו עם ילדיה תקופה לא ארוכה, לאחר שעזבה את בית בעלה, ובחדר בו ישנו לא היו מיטות אלא ספסלים ומזרונים. את המצעים לקחו ממחסן (ע' 81). לפיכך, טען למעשה כי לא היתה בנמצא כרית, עימה ניתן היה לחנוק את המתלוננת.

אף שהנאשם אישר כיכל הפרטים שמסר בהודעתו נרשמו נכונה למעט שעת השיחה הטלפונית עם המתלוננת ושעת חזרתה הביתה (ע' 87-88), הרי שהוא **שינה מהודעתו במשטרה בפרטים רבים**: הוא טען כי הוא כבן 82, כי אינו יודע קרוא וכתוב, ומשכך לא קרא את הודעתו בטרם חתם עליה. כן טען כי אינו מבין עברית על בוריה (ע' 80). הוא טען כי האמור בהודעתו, כי המתלוננת שבה לביתה עם הסבתא והילדים בשעה 01:45 ולא בשעה 23:00 ככתוב בהודעה, **אף שהטענה כי דבריו של הנאשם לא נרשמו נכון לא נטענה כלל בפני גובה ההודעה**. יצוין בהקשר זה כי גובה ההודעה, רס"מ **יצחק קרסנטי**, העיד כי התרשם שהנאשם מבין את השפה, אחרת לא היה גובה את ההודעה באופן זה. הוא העיד כי קרא לנאשם את ההודעה, והנאשם חתם כי ההודעה הוקראה לו (ע' 20).

באשר לנסיבות האירוע, טען הנאשם כי כשחזרו אשתו והמתלוננת **הוא לא כעס**, והכחיש את דבריו במשטרה כי צעק על אשתו (ע' 97). גם עם טענה זו לא עומת גובה ההודעה.

כן **הכחיש הנאשם את דבריו בחקירה כי דיבר עם המתלוננת באותו ארוע**, אף שגם על כך לא נחקר גובה ההודעה (ע' 98). הוא טען כי שוחח עם אשתו, ואז יצאה המתלוננת מחדרה והחלה לצעוק ולהרביץ לעצמה. כאשר ניסה לתפוס אותה על מנת שלא תצא, דחפה אותו. לדבריו ניסה למנוע ממנה לצאת מאחר שבעבר ניסתה לפגוע בעצמה באמצעות שתיית אקונומיקה (ע' 83). הוא טען כי אחז במתלוננת בגב על מנת שתירגע בחדרה, **ושלל את דבריו במשטרה כי המתלוננת דחפה אותו אל הקיר וכי כתוצאה מכך קיבל מכה** (ע' 103).

לדבריו, לאחר שהמתלוננת נרגעה (ע' 95 ש' 1-2), הגיע נאשם 2, נתן לה כוס מים וליטף את ראשה (ע' 83 ו-87). **הנאשם שלל כי נאשם 2 שוחח עם המתלוננת ושאל מדוע היא צועקת** על נאשם 1 (ע' 105). **כן שלל הנאשם את הדברים שנרשמו בהודעתו**, כאילו נאשם 2 אחז במתלוננת על מנת שלא תצא מהחדר, וטען כי הוא שעשה זאת (ע' 105). עוד שלל הנאשם את דבריו במשטרה כי המתלוננת רצתה באותו מועד להזמין משטרה (ע' 94, ש' 2).

הנאשם אישר כי האירוע כולו התרחש בסלון הבית (ע' 100) ושלל כי התרחש גם מחוץ לבית, אך בחקירה

חוזרת, במועד אחר, טען כי האירוע החל בחצר הבית, כפי שעלה מגרסתו של עד ההגנה מחמוד. הוא אישר כי נתן למתלוננת כסף למחרת האירוע, אך ציין כי עשה זאת עקב החג (ע' 106).

עוד תאר, כי בעלה של המתלוננת דאז, אחיינו, סיבך את המתלוננת בחובות כבדים, ומחשש שתשלח לכלא בעקבות החובות הוא נהג לעזור לה מבחינה כספית, ביקש מילדיו, ובכללם נאשם 2, כי ישלמו את חובותיה ויעזרו לה, ודאג לה למגורים, לאוכל ולכל צרכי ילדיה (ור' נ/7).

כן טען כי המתלוננת אמרה לו שהיא חולה בסרטן, אף שכל מסמך לא הוצג על כך, והמתלוננת לא נחקרה בנושא. כשנשאל מדוע אמר לשוטר לפני הארוע כי המתלוננת אינה יכולה לעבוד מאחר והיא חולה בסרטן, השיב כי המתלוננת אמרה זאת לאשתו (ע' 92), והכחיש את הדברים האמורים מפיו בת/23, אשר הוגש בהסכמה ללא חקירת עורך הדו"ח (ע' 92-93). כן טען כי מעולם לא מנע מהמתלוננת לצאת או לעבוד (ע' 81), אלא שלדבריו בגלל מחלה בראשה, היא מפסיקה לעבוד (ע' 86).

גרסת נאשם 2

38. **בהודעתו** מיום 22.10.2013 (ת/17) טען **הנאשם** כי ביום האירוע בסמוך לשעה 1:30 הוא נכנס לבית הוריו וראה את המתלוננת צועקת ומתפרצת על נאשם 1, שבדיוק הקיץ משנתו (נאשם 1 שלל בעדותו כי ישן). לדבריו, במקום היו אחיה של המתלוננת, מ, וכן אמו. הנאשם טען כי שאל את המתלוננת מה קרה, המתלוננת צעקה שיעזבו אותה, וכך עשה (יצוין בהקשר זה כי נאשם 1 שינה גרסאות באשר לנוכחות מ בתחילת הארוע - ע' 83, 95-96).

39. הנאשם תאר כי המתלוננת צעקה כי היא רוצה לצאת מהבית ומשכה בשערותיה, וציין כי מספר חודשים קודם לכן ניסתה להתאבד. הוא הוסיף כי היו שמועות שהיא "מסתובבת עם גברים" וחרף זאת המשפחה קיבלה אותה. עוד הוסיף, כי בעלה של המתלוננת הותיר חובות כבדים, הוא נמצא בכלא, וכי הוא עצמו לא התנגד לגירושיה של המתלוננת, ואף דאג לה, לקח אותה לסיוע המשפטי, ועזר לה מבחינה כלכלית, ובכלל זה לאחר האירוע נתן למתלוננת כסף כמתנה לחג. דברים דומים עלו גם מעדותו בפניי, **וסיועו זה למתלוננת נתמך בעדות עד ההגנה ה מ**, אשר העיד כי הנאשמים והמתלוננת הגיעו אליו לפגישה בשל חובותיה של המתלוננת, וכי נאשם 2 שילם לו בתמורה לטיפול בתיק (ע' 150-151, ונ/8).

כשנשאל מדוע תעליל עליו המתלוננת, השיב כי בגין רצח אמה בשנת 2000 מבקשת המתלוננת להתנקם בו.

40. **בעדותו** ציין הנאשם כי הוא שוחרר מהכלא בסוף שנת 2011 (ע' 131), וכי ניסה להתקרב אל המתלוננת ולכפר על מעשיו, תוך סיוע כלכלי ואחר למתלוננת. הוא טען כי המתלוננת עבדה במספר מקומות אך עזבה את מקומות העבודה על דעת עצמה ולא משום התערבות המשפחה. כן טען כי איפשר למתלוננת להשתמש ברכב של אשתו.

עוד טען, כי במועד בושהתה המתלוננת במקלט, פנה אל המשטרה וזם ישיבה שמטרתה להחזיר את המתלוננת

מהמקלט לביתו של נאשם 1. לדבריו בישיבה נכחה נהא אשר ציינה כי המתלוננת חפצה לנקום בו עקב רצח אמה, ומפקד התחנה אמר כי הוא מבין שלאחר שחרור הנאשם ממאסר מבקשת המתלוננת להתלונן כנגדו (ע' 112). **כמצוין לעיל, מפקד התחנה הוזמן להעיד כעד הזמה והכחיש פרטים אלו - הן את יוזמת הישיבה, הן את דבריו נהא הנטענים, והן את תגובתו הנטענת.**

בהמשך טען כי היה בישיבה במשטרה עם אביו ועם מפקד התחנה והשוטר רועי (ע' 132). כן טען כי יומיים לפני שנעצר התקשר אליו רועי על מנת לשאול לשלום המתלוננת, והנאשם הגיע אליו מיוזמתו לתחנה, מבלי שזומן. באותו מפגש אמר לו רועי לדבריו כי המתלוננת "מחפשת" אותו, וכי עליו לצאת מהשכונה (ע' 133-134).

גם טענה זו נשללה על ידי רועי חסון, רכז המודיעין בתחנה, אשר העיד כי **זימן את הנאשם** לתחנת המשטרה ושם **הזהיר אותו לבל יפגע במתלוננת**, לאחר שנודע לו כי המתלוננת רוצה להגיש תלונה בגין תקיפה ואיומים (ור' ת/39 וע' 74).

41. **באשר לאירוע נשוא האישום**, תאר כי לערך בשעה 02:00 שמע צעקות מביתו של נאשם 1, מתוך חשש שקרה משהו להוריו ירד לביתם.

לדבריו, כאשר נכנס אל הבית ראה את המתלוננת יושבת וקמה לסרוגין, ומתפרצת כהרגלה. הוא טען כי ליטף את ראשה, נתן לה כוס מים ועלה לביתו (ע' 116, ש' 3-6). זאת, אף שלא ציין את ליטוף שיערה והגשת המים במשטרה.

בעדותו חזר על טענתו כי המתלוננת מעלילה עליו בשל רצח אמה (ע' 117), אף כי לא הסביר מדוע תעליל המתלוננת גם על נאשם 1. הוא חזר על דבריו באשר לדברים שלכאורה אמר לו רכז המודיעין, דברים שכאמור הוכחו (ע' 117).

בחקירה נגדית השיב הנאשם כי היו לו יחסים טובים עם המתלוננת, אך בשיחות עם איסמעיל מהרווחה אמר איסמעיל למתלוננת כי עליה לנסות לסלוח לו שכן שילם על מעשיו. **זאת, אף שא העיד כי מעולם לא שוחח עם המתלוננת על רצח אימה, ולא שמע ממנה כי רצונה לנקום בנאשם (ע' 118).**

הוא תאר התפרצות כעס אחת של המתלוננת בה היה נוכח (ע' 122), והעיד כי שמע מבני משפחתו על ארועים נוספים במהלכם התפרצה המתלוננת, אך כי מעולם קודם לתלונה הנוכחית לא התלוננה בגין ארועים שכאלה במשטרה.

כשנשאל האם יתכן שאמר למתלוננת "תשתקי, תסתמי את הפה שלך", וכן מנע ממנה לצאת מחדרה, השיב בשלילה וכי אינו זוכר זאת (ע' 126).

יצוין כי לדבריו הנאשם, מחמוד, אחיה של אוליפט, הוא אדם שהוא סומך עליו ולא שמע ממנו שקרים (ע' 121). עד זה, כפי שיובהר להלן, העיד כעד הגנה, וסתר חלק ניכר מטענות הנאשמים.

עדויות עדי ההגנה

42. **גב' ע ס**, העידה כי נאשם 2 נשוי לבת אחיה. לדבריה היא אינה מכירה את המתלוננת היטב, אך השתיים שוחחו עת נסעו באקראי יחד באוטובוס בטרם הארוע, ובנסיעה אמרה לה לטענתה המתלוננת

כי היא רוצה להתנקם בנאשם 2 בגלל מעשיו.

לא נתתי אומן בעדותה. איני מאמינה לה כי שמעה מהמתלוננת עוד בטרם תלונתה כי בכוונתה לנקום בנאשם 2, הנשוי לאחייניתה, ולא אמרה על כך דבר למי מבני המשפחה. איני מאמינה לה כי גם לאחר ששמעה כי הנאשמים נעצרו לא טרחה לפנות למשטרה על מנת להתריע כי מדובר בעלילה, אלא סיפרה לאחייניתה, אשתו של נאשם 2, על השיחה, ואולם המשפחה לא עשתה דבר עם המידע, והמתנה כ-7 חודשים, עד לחשיפתו בבית המשפט.

יצוין כי באשר לארוע גופו ציינה העדה כי שמעה שהמתלוננת וסבתה חזרו לכפר בשעה מאוחרת, דבר שאינו מכובד או נהוג (ע' 139). עוד שמעה, כי היו צעקות, שכן המתלוננת איחרה, וכי הדבר אינו מכבד, ומכעיס (ע' 140). **בדברים אלו יש כדי ללמד על יחס המשפחה אל המתלוננת והתנהלותה, והם עומדים בסתירה לעדות נאשם 1 בפניי כי לא כעס כאשר המתלוננת וסבתה איחרו לחזור.**

43. אחותה בת ה-22 של המתלוננת, **הגב' תן ג'**, העידה אף היא כעדת הגנה.

היא העידה כי מאז מות אימה, כשהיא עצמה היתה בת 8, גידל נאשם 1 אותה ואת אחיה. ג' העידה כי בני המשפחה לרבות הנאשמים, דאגו לרווחתה של המתלוננת, וטענה כי המתלוננת נהגה לצאת לבלות, עבדה, ונהגה ברכבו של נאשם 2.

כשנשאלה באשר לבריאותה של המתלוננת, השיבה כי נאשם 1 וסבתה סיפרו לה כי למתלוננת יש סרטן ברחם (ע' 144).

היא הוסיפה כי המתלוננת נוהגת להתעצבן ולהכות את עצמה, כי במהלך החג, לא אמרה לה המתלוננת דבר בנושא (ע' 145), וכי היא כועסת על אחותה, על שעזבה חיים טובים (ע' 148).

לא נתתי אומן גם בעדה זו. נאשם 2 הרג את אימה כשהיתה בת 8. תשובתה כי סלחה לו על כך, שכן "למה לא?" (ע' 144 ש' 7) וכי הדבר היה מזמן, אינה מהימנה בעיניי, ואיני מאמינה לה כי היא מתייחסת להריגת אימה בידי הנאשם בקלות ראש שכזו, ותוהה מדוע לא לסלוח לו.

איני רואה משמעות לכך שהמתלוננת לא שיתפה את אחותה בארוע, נוכח תאור יחסיהן על ידי עדה זו עצמה.

יתרה מכך, בחקירה הנגדית התברר כי לעדה אין קשר עם אחותה מיום המעצר, וכי שמעה פרטים אודות עדות אחותה בבית המשפט, ובכלל זה את העובדה שהמתלוננת אמרה שאינה זוכרת מה קרה בארוע (ע' 147). פרט זה מעלה חשש ממשי לשיבוש ותיאום עדות העדה, וממכלול דבריה התרשמתי כי הגיעה במטרה להכפיש את אחותה ולתמוך בנאשמים, ללא קשר לארועים כפי שהתרחשו, להם לא היתה עדה.

44. אחיה של המתלוננת, **מ ע**, מסר בהודעתו מיום 23.10.2013, כי ביום הארוע כשחזרה המתלוננת אל הבית נאשם 1 שאל אותה ואת הסבתא היכן היו עד שעה מאוחרת ומדוע לא התקשרו לעדכן, וכי

המתלוננת בתגובה החלה לצעוק. הנאשם הורה לה להיכנס הביתה כדי שהשכנים לא ישמעו את הצעקות. גם בבית המשפט אישר כי הארוע החל בחוץ, וכי המתלוננת נכנסה פנימה שכן הנאשם 1 לא רצה שאנשים ישמעו את צעקותיה (ע' 168), זאת בניגוד לעדות הנאשם לפני.

כאשר העד עומת עם הסתירה בין עדותו לעדות הנאשם 1, תרץ זאת בכך שלנאשם יש בעיות זכרון, טענה שלא נטענה אף על ידי הנאשם עצמו.

במשטרה מסר כי נאשם 2 שאל לפשר הצעקות, והמתלוננת השיבה כי זה לא עניינה. או אז אמר לה נאשם 2 להיות בשקט ו-"**תיסתמי את הפה**". העד ציין כי המתלוננת "נלחצה" והחלה שוב לצעוק ומשכה בשערותיה, נאשם 2 אמר לה **שתירגע ושתכנס לחדרה**.

בבית המשפט חזר על דברים אלו וטען כי המתלוננת לא הוכחה (ע' 160,168). עם זאת, **דו השיח בין המתלוננת לנאשם 2, ודבריו של נאשם 2 למתלוננת אינם עולים בקנה אחד עם גרסת הנאשמים באשר לארועים**.

העד ציין כי הנאשם 1 דאג למתלוננת יותר מאשר לבני המשפחה האחרים. הוא אמנם כינה את המתלוננת "שקרנית", אולם כשנשאל מדוע, השיב כי אין לה רחמים בלב וכי עזבה את ילדיה אצל הסבתא (ת/41).

כן אישר כי למתלוננת יש סיבה להילחץ ולפחד מנאשם 2 (ע' 171).

כשנשאל למניע המתלוננת להעליל על הנאשמים, קשר זאת לכאבה בגין גרושיה, וטען בניגוד לגרסת הנאשמים, כי הנאשמים היו נגד הגרושין (ע' 162).

העד ציין כי המתלוננת אמרה לו כי היא מעוניינת לנקום בנאשם 2 (ע' 163), וכן ציין כי ביום האירוע, מכשיר הטלפון שלה היה ברשותה. בעניין זה הוגש לבית המשפט מסמך מחברת אורנג', אשר סומן נ/9, המציין כי בוצעו שיחות מהטלפון של המתלוננת בין התאריכים 19.10.13-14.10.13. עם זאת המסמך אינו מפרט באילו מהמועדים בוצעו השיחות, ההגנה לא הגישה את פלט השיחות, ולא חקרה את המתלוננת על כך. לפיכך אפשר שהשיחות בוצעו ב-14.10.13 לפני הארוע נשוא כתב האישום. יוזכר בהקשר זה כי לטענת ההגנה משחזרו הסבתא והמתלוננת בשעה מאוחרת, ציינו כי למתלוננת לא נותרו שיחות בטוקמן שלה, ומכאן שלא יכולה היתה כלל להתקשר לאחר הארוע, ולהודיע על שהיה.

בחקירה נגדית ציין העד כי נאשם 1 גידל אותו כאבא (ע' 165), כי הוא מתגורר בבית הסב (ע' 159), וכי הוא עובד עם א, דוד אחר, בעסקי הבניין.

מן האמור עולה כי העד סתר את גרסאות הנאשמים בסוגיות מהותיות המפורטות לעיל. כן סתר את גרסת המתלוננת - הן באשר לארוע המתואר, הן באשר לאפשרותה לצאת מהבית בכלל ולעבוד בפרט (ע' 163), ואף העיד כי המתלוננת אמרה לו שהיא חולה, וכי רצתה בעבר להתאבד (ע' 168).

התרשמתי כי מדובר במי שבא להגן על סבו, מיטיבו, ועל דודו. מדובר במי שהמשטרה ניסתה לאתרו מספר פעמים בטרם נגבתה הודעתו (ת/4), גרסאותיו - במשטרה ובבית המשפט לא עלו כאמור בקנה אחד עם גרסאות מי המעורבים בארוע, ולפיכך איני נותנת אמון בדבריו באשר לתאור הארוע.

45. **כעת הגנה נוספת העידה גב' ש נ**, חברתה של המתלוננת. אף היא קרובת משפחה של הנאשמים והמתלוננת, ומכאן שאף עדה זו אינה נייטרלית.

היא העידה כי השתיים נהגו לצאת ולשתות קפה מקומות שונים (ע' 152).

באשר לארוע הנדון העידה כי המתלוננת הגיעה לביתה לאחר החג ואמרה לה כי היא מחפשת דירה, רוצה להתגרש מבעלה, וביקשה לישון אצלה למשך יומיים, כשהיא מתמקדת בבעיותיה עם בעלה, וברצונו לגרש אותה (ע' 151). כן העידה כי המתלוננת אמרה לה שהיא חולה בסרטן (ע' 152).

כאשר נשאלה כמה זמן היא מכירה את המתלוננת - מתלוננת אשר נטען כי היא קרובת משפחתה (ע' 154), השיבה כי הן מכירות חודשיים וחצי. כשנשאלה אם הקשר ביניהן נותק לפני חודשיים או שנתיים - השיבה כי אינה זוכרת (ע' 154).

העדה העידה כי המתלוננת שהתה בביתה 4 ימים, ובסיומם פנתה למשטרה. **לא נתתי אמון בתשובות העדה כי אינה יודעת מדוע פנתה המתלוננת למשטרה, וכי אינה יודעת מדוע ביקשה המתלוננת לגור בביתה. נסיון החיים וההגיון מלמדים כי כאשר קרובת משפחה, או חברה, אם ל-3 ילדים, מגיעה לבית קרובתה ומבקשת להתגורר אצלה, היא מספרת מדוע עזבה לפתע את שלושת ילדיה ועברה להתגורר במקום אחר, ומדוע בסיום שהייה בת ארבעת הימים בביתה, פנתה למשטרה.** ת' 36, המתעד את **סירוב העדה לשוחח עם המשטרה** אינו מתיישב עם חוסר ידיעתה אודות נסיבות הפנייה למשטרה, ותשובתה כי הדבר הינו עניינה של המתלוננת מלמדת על רצון להסתיר את שידעה. אף שהעדה טענה כי אינה מפחדת, היא אישרה כי היא מתגוררת לא רחוק מבית הנאשמים, ודבריה כי אינה רוצה לפגוע בשמה הטוב שכן כולם מתגוררים בישוב קטן אינם מתיישבים אף הם עם חוסר ידיעה. בגרסת העדה כי המתלוננת רצתה לשכור דירה עקב גרושיה אין כדי לתת הסבר לשהייה מדוע עזבה את בית סבה, שכן לא גרה בבית בעלה באותה עת. גרסתה כי המתלוננת רצתה לשכור דירה עם ילדיה אינה מתיישבת עם התוצאה הנוכחית, לפיה המתלוננת מתגוררת עד היום במקלט - ללא ילדיה.

נוכח דברים אלו התרשמתי כי גם עדה זו לא העידה עדות אמת, וכי העידה מתוך מטרה לסייע לנאשמים, גם במחיר עיוות האמת.

סיכום ומסקנות

הערכת עדותה של המתלוננת

46. סיפור חייה של המתלוננת מורכב ועצוב. אין חולק כי לנאשם 2 השפעה משמעותית על מורכבות חייה, והתרשמתי כי כמצופה, המתלוננת לא סלחה לו על הריגת אמה. **עיקר טענת ההגנה בהקשר זה** הינה כיתחושות הנקם של המתלוננת כלפי נאשם 2 הן שמניעות אותה, והיא אף מייחסת חלק מהאחריות למות אמה לנאשם 1. אכן, יש רמזים בדבריה לכך שגם סבה היה מעורב בנטילת הכספים מאמה, נושא שהוביל לשיטת המתלוננת לבסוף לרצח אימה. עם זאת, אין לי ספק כי עיקר התחושות של המתלוננת כלפי סבה הן של חום ואהבה, והיא מוקירה לו תודה על גידולה לאחר מות אימה. כל אימת שנשאלה על עזרתו לה, השיבה בחום, הרחיבה באשר למעשיו הטובים כלפיה, ולעיתים אף דמעה. לא מצאתי ממש בטענה כי פעלה על מנת להפליל את סבה האוהב.

לא ניתן להתעלם ממורכבות מערכת היחסים, ומהעובדה כי ללא ספק יש למתלוננת מניע לנקום בנאשם 2. לפיכך, על בית המשפט להזהיר עצמו אזהרה יתרה בבחינת גרסת המתלוננת, ולבחון את עדותה באופן מעמיק, על פירוכותיה.

המתלוננת ביקשה להתחמק ממתן העדות בבית המשפט - תחילה הוצא נגדה צו הבאה, וגם בהמשך ברי היה כי לא התייצבה בבית המשפט מתוך רצון להעיד אלא מחוסר ברירה. יוזכר כי כאשר התבקש להחזיר את העדה לדוכן העדים לאחר מציאת ההקלטה, העדיפה המאשימה לוותר על הגשת הראיה, על מנת שלא להביא לעדותה החוזרת של המתלוננת, ואך משום שב"כ הנאשמים עמדו על כך - כך נעשה, כאשר באולם בית המשפט נכחה גם מלווה של המתלוננת מטעם המקלט בו היא נמצאת.

עדותה בפניי היתה לקונית, עצורה, ומקוטעת. **התרשמתי כי גרסאותיה במשטרה, ובראשן התשאל המוקלט, ת/22, הן גרסאות האמת.** נסיבות התשאל, הסירוב למסור תלונה רשמית (ר' עדויות החוקרת אודיה והחוקרת פלדמן, ומזכר השוטר חלה), התאור החופשי והלא מסודר של הארועים, ההסבר שניתן בדבר כבישת התלונה, כל אלו תומכים במסקנה זו.

המתלוננת לא העצימה את המעשים להם טענה. היא פרטה עובדתית תקיפה בארוע אחד בלבד, ופרטה את השתלשלות אותו ארוע באופן מהימן. יתרה מכך, היא סרבה לפרט ארועים נוספים (נשאלה לגבי הסב והשיבה כי אינה רוצה להתלונן נגדו, ת/33), והבחינה בין מעשי הנאשמים למעשי אחרים אשר איימו עליה או תקפו אותה (בעלה, והדוד אמיר). למעט סימן החבלה הקטן באצבע רגלה, לא טענה לחבלות שנותרו על גופה מהמעשה האלים.

התשאל המוקלט (ת/22) הינו ראייה אותנטית, שכן נעשה ללא ידיעת המתלוננת. התבוננת בתשאל מגלה מתלוננת המשלימה עם גורלה - היא מתארת את הארועים בצורה ברורה ורהוטה, מאופקת, לא היסטורית, היא דומעת משך חלק גדול מהחקירה אך מנסה להסתיר זאת. היא מתמקדת ברצונה לעזוב את בית הסבים ולמצוא מקום להתגורר בו בשלווה עם ילדיה, ושבה ומציינת כי יהרגו גם אותה בסוף, והדבר יוצג כהתאבדות או כתאונה. המתלוננת מבחינה בתשאל בין הארועים השונים - בכל אחד מהם מציינת במדויק מי בן המשפחה שפעל נגדה או איים עליה, ואינה מפלילה דוקא את נאשם 2 או 1.

בחקירתה הנוספת במשטרה חזרה כמעט מילה במילה על גרסתה בתשאל בדבר הדברים שאמרו לה הנאשמים בעת הארוע, ועל מעשיהם.

אף ההקלטה שבוצעה בחודש יוני, בטרם הארוע נשוא כתב האישום, מלמדת על מורכבות מצבה של המתלוננת, המתבטא בין היתר בכך שאף לאחר שמפקד התחנה הציע לה להיכנס לתכנית להגנת עדים והצעות נוספות, היא ציינה כי ברצונה לחזור לביתה (ע' 19 לת/42). בהקלטה ניכר כי המתלוננת מודעת למצבה, לסכנה בה היא נמצאת, ומשלימה עימה ללא צעקות ובכי.

47. **בחנתי היטב את הסתירות הקיימות בדברי המתלוננת.** כאמור, היא אמנם השיבה בחיוב לשאלה מנחה אם ננעלה בחדר, אולם בדבריה קודם לכן ציינה כי הנאשמים סגרו את הדלת ולא טענה כי נעלו אותה, ואף לאחר מכן תיקנה והסבירה כי הדלת הייתה סגורה ולא נעולה, והדגימה זאת. כן מצאתי אי דיוקים בשאלה אם ניסתה להתאבד בעבר, באילו מקומות עבודה בדיוק עבדה, ובתאורים על מצבה הכלכלי הסבוך.

לא מצאתי כי סתירות אלו יורדות לשורש הענין וכי יש בהן כדי לפגום במהימנות הגרסה במשטרה (ור' בענין זה את ע"פ 511/11 - סאלח מריסאת ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(1), 5186, פסקה 22).

בבית המשפט ככלל העידה המתלוננת באופן מאופק וכואב, מבלי להישיר מבט, וניכר היה בבירור כי היא חוששת מפני הנאשמים. הדבר בא לידי ביטוי גם בכך שניסתה להטיל את האחריות על עצם התלונה על הרווחה, על מנת להסיר מעצמה את נטל ה"אשמה" בגין כך שהתלוננה, לפחות לתפיסת הנאשמים ובני המשפחה.

המתלוננת הרבתה לשתוק במהלך עדותה, לטעון כי אינה זוכרת, ולהשתהות בטרם השיבה. תשובותיה היו לקוניות, ולרוב התמצו ב"כן" ו"לא", ככלל למעט כאשר איפשרו השאלות להיטיב עם הנאשמים - אז פירטה בחקירה נגדית פרטים אותם סרבה לאשר בחקירה ראשית, והרחיבה לגבי המעשים הטובים שעשו למענה (ע' 53 לעומת ע' 56 כדוגמא).

התרשמתי כי אין המדובר במי שרוצה להעליל על הנאשמים, אחרת היתה דבקה בגרסאות שמסרה במשטרה גם בבית המשפט, ומכוונת אצבע מאשימה כלפיהם, שהרי לכאורה מתממש כעת אשר שביקשה - הנאשמים עצורים, ומצויים בסיכון להיאסר לתקופה ארוכה.

הטענה כי המתלוננת בחרה להתלונן כנגד הנאשמים במועד בו התלוננה שכן באותה תקופה התגרשה מבעלה אינה מחברת באופן הגיוני את הדברים, ובענין זה הדעת נותנת כי היה על המתלוננת להכיר תודה למי שלכאורה תמך בה בתהליך זה, כאשר נאשם 1 איפשר לה להתגורר בביתו, ואילו נאשם 2 סייע לה בענייניה הכספיים, ולא להתלונן נגדם דוקא אז. יוזכר, כי נאשם 2 התגורר בסמוך למתלוננת תקופה ארוכה, ולו רצתה לנקום בו, היתה יכולה לעשות כן בסמוך לשחרורו.

חרף עדויות עדי ההגנה, התרשמתי כי המתלוננת חיה בבית סבה וסבתה, כאשר הסב וגברי המשפחה האחרים מנסים לשלוט על התנהגותה ואורחות חייה - הם מעורבים בשאלה האם תצא לעבוד, האם תתגרש, והיכן תגור, באופן מגביל, המקשה עליה לממש את רצונותיה.

יצוין כי אף הפער בין לבושה המסורתית והצנוע של המתלוננת בעת שקיימה המשטרה את השיחה המצולמת בנוכחות נאשם 1 בחודש אוגוסט, לבין האופן בו היתה לבושה במקלט ובעדותה בשני המועדים בפניי - מלמד כיצד נדרשה המתלוננת להתנהג במחיצת בני משפחתה.

עדי ההגנה אמנם הכחישו זאת ברובם, אולם מעדיפה אני את עדות המתלוננת ומסמכי הרווחה - מהמסמכים בהם נכתב כי בני משפחת המתלוננת הבטיחו כי יקבלו כל החלטה שתקבל באשר לגרושיה, וכי לא יתערבו בחייה, עולה כי קודם לכן פעלו בני המשפחה באופן אחר, אחרת לא היה צורך לקיים עימם שיחה בנושא.

אף מעדויות עדי ההגנה - מחמוד וערר ניכרו הדברים.

גם כאשר חזרה המתלוננת לדוכן העדים לאחר עדות ההזמה, התרשמתי כי חרף העובדה שעדותה ניתנה לבקשתה בדלתיים סגורות, ללא נוכחות בני המשפחה אשר נכחו במהלך שמיעת העדויות האחרות במשפט, היא לא העידה באופן חופשי, והחשש היה ניכר על פניה. העדה העידה באופן מסוייג, מתוך רצון ברור שלא להפיל את הנאשמים, וחוסר רצונה להשיב אף על השאלה מדוע שהתה במקלט בחודש יוני, הביא לכך שהמאשימה הפסיקה את חקירתה לאחר שאלות ספורות (ע' 214). לו אכן היתה המתלוננת נמצאת במקלט באותו מועד בשל התנהלות משפחתו של בעלה כלפיה, היתה מעידה על כך באופן חופשי, שכן אזי לא היתה לה סיבה לחשוש ממתן עדות שכזו אל מול הנאשמים. יוטעם, כי לו היתה המתלוננת מגיעה למקלט בחודש יוני משום שהורי בעלה ביקשו לנשלה מביתה, יכולה היתה להתגורר בבית סבה האוהב, ולא היה עליה לברוח למקלט.

הוא הדין גם באשר להימצאה כיום במקלט. הטענה כי המתלוננת נזקקה לאליבי להחלטתה לעזוב את הבית (ע' 223), אין בה כדי להסביר מדוע בפועל לא עזבה המתלוננת לבית משלה, והיא נמצאת עד היום במקלט לנשים מוכות, כשהיא מופרדת מילדיה. אין המדובר במי שפתחה דף חדש בחייה והחליטה לחיות הרחק ממשפחתה, אלא במי שמתנהלת עד רגעים אלו ממש כמי שחייה בסכנה, ומוותרת לשם כך על מגורים עם היקרים לה מכל - ילדיה.

המתלוננת נידבה בעדותה זו מיוזמתה פרטים המציגים את נאשם 2 באור חיובי, התנהלות שאינה עולה בקנה אחד עם מי שחפץ להכפיש את הנאשם ולהפיל. אך בכל הנוגע לארוע נשוא כתב האישום - סרבה למעשה להעיד, ונמנעה כך מהפללת הנאשמים (ע' 216).

התרשמתי כי לפני מתלוננת החוששת באופן ממשי מפני הנאשמים, מאוימת על ידיהם, וחיה כאשה נרדפת, מנודה, ובודדה. אף כי הוצע לה לשהות במקלט היא עמדה על כך שבסופו של דבר תימצא על ידי משפחתה, וסרבה הן בחודש יוני והן בחודש אוקטובר, בהתרחש הארוע נשוא כתב האישום, להתלונן במשטרה,

עד ששוכנעה לעשות כן.

48. **לא נשמעה בפניי מחלוקת באשר לקבילות אמרות המתלוננת אשר הוגשו במסגרת ס' 10 (א) לפקודת הראיות. מסירתן הוכחה בבית המשפט, ומהנימוקים המפורטים לעיל בהערכת עדותה של המתלוננת אני מעדיפה אותן על פני עדותה בפניי.**

49. **מנגד, לא נתתי אמון בגרסאות הנאשמים**, אשר סתרו את הודאותיהם במשטרה, סתרו אחד את השני ואת עדי ההגנה בסוגיות מהותיות, וניסו ליישב בעדויותיהם סתירות ופערים שהתגלעו ביניהם במשטרה. כך באשר לשאלה אם נאשם 2 הגיש למתלוננת כוס מים בעת הארוע, בשאלה אם פנה אליה ומה אמר לה, אם מנע ממנה פיזית לצאת מהחדר, ועוד. גרסאותיהם בנושאים אלה היו כבושות וחשודות בתיאום, ולא מצאתי את הסבריהם באשר להתפתחות גרסתם מניחה את הדעת.

לא נתתי אמון בתאור לפיו נאשם 2 ירד מביתו בשעת לילה מאוחרת, ראה את המתלוננת מתפרצת, אולם לא שאל מה קרה, נתן לה כוס מים ועלה לביתו. כן איני מאמינה כי לו היה כך הדבר, היה הנאשם משמיט בהודעתו במשטרה פרט משמעותי זה, המתאר לשיטתו למעשה את כל מעשיו בארוע.

פרטים אחרים לגביהם העיד נאשם 2, בנסיון לצייר עצמו כדמות מיטיבה עבור המתלוננת, נסתרו על ידי מפקד התחנה ועל ידי רכז המודיעין, על ידי עד ההגנה מחמוד ועל ידי נאשם 1.

50. **באשר למועד הארוע המדויק**, העידו הנאשמים והמתלוננת כי הארוע התרחש במועדים שונים (ת/16 ע' 1, ת' 17 ע' 2, ות' 1 ע' 1). אין חולק כי הן המתלוננת והן הנאשמים מסכימים כי הארוע התרחש, בסמוך לפני החג.

באשר למיקום הארוע, הרי שמהעדויות עלה כי המתלוננת אינה מתגוררת בחדר המיועד לשינה. מעדות נאשם 1 עלה כי הארוע התרחש הן בסלון והן בחדרה של המתלוננת, ולא מצאתי כי קיימת סתירה בדברי המתלוננת, אשר התייחסה הן להתרחשות בסלון והן להתרחשות בתוך חדרה. התרשמתי כי מדובר במיקומים סמוכים, וכי חלק מהארוע התרחש בשני המקומות.

51. **בחומר הראיות מצויים חיזוקים מרובים לגרסת המתלוננת במשטרה**, ובכלל זה מסמכי מחלקת הרווחה, סירובה מנגד של המחלקה לשתף פעולה בחקירה, וחשש העדים מבני המשפחה, אשר הובע כאשר לא ידעו כי הם מתועדים (החברה ש בת/36, נ במזכרים שונים). גם אי הגעת המתלוננת אל המשטרה חרף הפצרות השוטרים, אופן עדותה בפניי, והסימן האדום ברגלה משמשים כחיזוק, כמו גם שקרי הנאשמים וחלקים שונים בעדויות עדי ההגנה.

מכלול חיזוקים זה נושא משקל רב.

52. **עדויות עדי ההגנה ועדות מנהלת מחלקת הרווחה היו ככלל מגמתיות וסותרות, ונשאו חשש כבד לתיאום.** כמפורט לעיל, לא נתתי אמון בגרסאות עדים אלו, אשר ככלל אינם עדים אובייקטיביים אלא בני משפחתם של הנאשמים והמתלוננת, ואשר התרשמתי כי הם חוששים מפני הנאשמים.

כך גם התרשמתי מעדויות אחיה ואחותה של המתלוננת, אשר טענו בפניי כי סלחו לנאשם 2 על מעשיו, ונראה כי עדויות אלו אינן משקפות את האמת.

53. **מעדויות העו"סים** בפניי עלה כי הם מתעדים באופן שוטף את המידע הנוגע למטופליהם. **לא מצאתי רמז בתרשומות הרווחה לכך שהם אינם מאמינים למתלוננת או אינם מתייחסים לדבריה ברצינות. נהפוך הוא.** משום כך איני מאמינה כי מידע כה משמעותי לפיו המתלוננת משקרת תדירות, ואינה אמינה, נשמט מהתעוד שערכו. התרשמתי כי עובדי הרווחה האמינו למתלוננת לאורך כל הדרך, סברו כי היא בסכנה, פעלו יחד עם המשטרה, ואף חשו מתוסכלים מכך שהיא אינה מבינה את עוצמת הסכנה וחוזרת לביתה. העו"סים חששו להעיד בפני הנאשמים, והתרשמות זו היתה גם מנת חלקם של השוטרים (עדות החוקרת פלדמן, החוקרת כהן ומפקד התחנה), וכך עולה בבירור מת/30- בו ציינה מנהלת הרווחה בפני המנהלת שלה, כי מדובר במשפחה "**אלימה ומסוכנת**", ובשל כך ביקשה כי הטיפול בתיק יועבר ללשכת רווחה אחרת.

54. **מצאתי כי המתלוננת ניסתה לנהוג באופן עצמאי ולגדל את ילדיה כראות עיניה, אולם בני משפחתה התקשו להשלים עם הדבר, ולכן איימו עליה ותקפו אותה, כפי שנעשה בארוע נשוא כתב האישום.**

כמתואר, המתלוננת הבחינה בין הפוגעים בה ומאיימים עליה בארועים שונים, והתרשמתי כי מדובר במי שהיתה מאוימת ונשקפה לה סכנה מצד בני משפחה שונים בתקופות שונות, כאשר המתלוננת דייקה באשר לזהות המאיים או התוקף, ולא עירבה ביניהם.

55. באשר לטענות בדבר **מחדלי חקירה**, הרי שיש לבחון הן את קיומם של המחדלים והן האם בעטיים קופחה הגנת הנאשמים. עצם קיומו של מחדל חקירתי אינו מבסס כשלעצמו ספק סביר, וניתן לרפא מחדלי חקירה מסויימים באמצעות זימון לעדות מטעם ההגנה.

המתלוננת ציינה מספר פעמים כי בתה היתה עדה לארוע, ויש אכן להצטער כי לא נעשו נסיונות של ממש לגבות את עדות הבת.

ייתכן כי היה מקום לחקור את הבת ועדים אחרים במשטרה. ואולם ההגנה לא ביקשה לזמנם לבית המשפט. לפיכך, המסקנה הינה כי לא היה בעדויות אלו כדי לסייע להגנה, שכן חזקה כי אחרת היתה מבקשת לעשות כן (ר' לענין זה את ע"פ 9107/09, **מור נ' מדינת ישראל**, בו נקבע כי הימנעות מלהזמין לעדות עד הגנה הרלוונטי יוצרת הנחה כי דבריו היו פועלים לחיזוק גרסת המאשימה, ואת ע"פ (מחוזי מרכז) 3076-01-09,

א' ח', פסקה 8ה').

הוא הדין גם באי הבאת הסבתא למתן עדות, כאשר אין חולק כי נכחה בארוע. בדיון מיום 11.6.14 נאמר על ידי ב"כ הנאשמים כי גב' חלימה עדס לא יכולה היתה להתייצב לדיון, ותעיד בדיון שלאחריו, אך בתאריך 29.6.14 הצהירו כי היא סובלת מסחרחורת קשה ואי-יציבות בהליכה, והוגש סיכום מידע רפואי לגביה. לא מצאתי דבר במסמך המונע מהעדה להעיד.

נוכח דברים אלו לא מצאתי כי בנסיבות תיק זה יש במשקלם של מחדלי החקירה כדי להשפיע על תוצאת ההליך ולעורר ספק.

56. ההגנה לא טענה, ובדין, **באשר ליסודות העבירות** בהם מואשמים הנאשמים. ברי כי משניתן אמון בגרסת המתלוננת במשטרה, עברו הנאשמים עבירות של תקיפה בצוואתא ושל איומים, בתוקפם את המתלוננת כמתואר לעיל, ובאיומים עליה באומרם לה "תמותי תמותי" תוך כדי מעשה התקיפה, אימרה שאין ספק כי יש בה כדי לאיים בפגיעה בגופה של המתלוננת.

57. **נוכח מורכבות הנסיבות הזהרתי עצמי בטרם הכרעה, ובחנתי בחון וחזר את הראיות.** יצאתימנקודת המוצא כי המתלוננת אכן נוטרת טינה לנאשם 2, וכי קיים אצלה אינטרס להעליל עליו. יחד עם זאת, לאחר שבחנתי היטב את הראיות, אין ספק בליבי כי דברי המתלוננת במשטרה אמת הם. נוכח המפורט לעיל, הגעתי למסקנה כי יש לבכר את הודעות המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט ועל פני עדויות ההגנה, ולפיכך אני מרשיעה את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום.

ניתנה היום בתאריך 19 בנובמבר 2014